

ת"פ 30718/01/15 - מדינת ישראל נגד רפאל כחלון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

04 מאי 2016

ת"פ 30718-01-15 מדינת ישראל נ'
כחלון
לפני כב' השופטת תרצה שחם קינן

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רפאל כחלון

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד אנ ג דנהירש

ב"כ הנאשם - עו"ד רובינשטיין

הנאשם - בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. על פי כתב האישום ערך עו"ד מוטי בניאן (להלן: "המתלונן") בשנת 2005 את צוואת אביו המנוח של הנאשם (להלן: "הצוואה"), צוואה שבעקבותיה התפתח במשפחתו של הנאשם סכסוך משפחתי.
3. בכתב האישום נטען כי ביום 16/11/14 שלח הנאשם למתלונן, באמצעות טלפון נייד, מסרון בעל תוכן מאיים: "מוטי בניאן אם אתה מחכה שיעברו 10 שנות התיישנות אז שתדע גמד טיפש למי שינק בבית מנטליות של ערבי לא קיים אצלו בלקסיקון חוק התיישנות לנקמה יש סבלנות עד הקבר מוטי יגמד טיפש אילו. אילנה שרלילה היית באמת נותנת לך אינפורמציה מי זה היה אבא שלי לא היית מעיז לעשות כזה פשע פסיכוטי. מוטי בניאן אתה עורך דין שיודע טוב את חוקי המשחק ועל טעות במשחק חייבים לשלם מחיר. מוטלה יגמד טיפש השתיקה שלך טובה רק במטרה כי רפי כחלון יודע את כל הפשעים בעל פה

עמוד 1

בלי צורך במשטרה לזמן יש כוח אכזר ללא רחמים יאללה מוטי תוריד המסכה זהו אי אפשר יותר לרקוד עם שני כובעים רפי כחלון בכוח יעיף לך אחד הכובעים ואתה תחליט אז כובע מתאים לך. מוטי איש החוק או מוטי הפושע. נתחיל בבית רבקה כל מבקר שנכנס לחולה בחדר בידוד מונשם ישר מתועד ונרשם בתיק הרפואי במיוחד עו"ד ! הרגליים שלך מוטי לא דרסו בבית רבקה ב 7.4.05 ושום רופא לא אישר לעו"ד להיכנס ליצחק כחלון ז"ל שהיה בחדר בידוד טיפול נמרץ מונשם מרותק למיטתו ואס רופא היה רואה שני עו"ד נכנסים לחדר טיפול נמרץ מונשם מנהל המחלקה ישר היה לוחץ על זמזם מצוקה לאיש הביטחון ולמשטרה. מוטי לצערי אילנה יצא שרלילה שיחקה לך בביצים ואתה כמו חזיר מיוחם רץ לאכול את חלקי בנחלה. חתיכת טיפש 9 שנים נתתי לך זמן לשקול לחשוב לערער לעשות חשבון נפש איפה טעית. אבל חזיר ימות חזיר. מוטיק אילנה האכילה אותך סיפורי אלף לילה ולילה מוטי אל תדאג כי רפי עייף שיכור בקושי מתפקד. יטיפש רפי יעשה לך בית ספר למפגרים שכל הקולגה שלך יכולים לשחק לי בביצים גם עו"ד גליה תצטרף למשחק. באיזה הצלחה עשית פיצוץ בתוך המשפחה שלי כמו מחבל חמאס מניאק. מוטי תילמד הפשע משתלם למי שיודע לשלם. ואתה מוטי לא גברי כפרה הכל מתאים לך חצאית אדומה. כי לגבר שיש ביצים סוגר דברים פנים מול פנים. לצערי אין למוטי ביצים. אז לך תנסה לקבל מקלט מדיני אצל רבקה אולי תמצא אצלה מזור על הפיצוץ שעשית בתוך המשפחה שלי חתיכת אפס רפי לא יניח לך מוטי נשחק איתך לפי חוקי הג'ונגל רק שלא תשתין במכנסיים כי רק עבריו זבל מסוגל להרוס משפחות בשביל כסף מוטי אתה השנה זוכה לאיש הג'ורא העולמי".

מסכת הראיות

עדותו של איש המשטרה מר אסי גרוסמן

4. הוגש בהסכמה מזכר, שנכתב על ידי העד - ת/5. בו נרשם כי העד שוחח עם הנאשם והזמין אותו לחקירה וכי במהלך השיחה אמר הנאשם לעד כי שלח את ההודעות למתלונן על מנת שיפתחו בחקירה. בחקירתו הנגדית אישר העד כי הכיר את הנאשם במסגרת חקירה אחרת. עוד אישר העד כי הנאשם הודה מיד במשלוח המסרונים למתלונן, אך הסביר כי עשה כן על מנת שהמשטרה תחקור את עריכת הצוואה. לדברי העד הציע לנאשם להגיש תלונה בעניינו של המתלונן. העד אישר כי הנאשם אמר לו שניסה להגיש את התלונה מספר פעמים אך בכל תחנת משטרה אליה הגיע, הפנו אותו לתחנה אחרת.

עדותו של המתלונן - עו"ד מוטי בניאן:

5. המתלונן סיפר כי הוא עו"ד במקצועו וכי במסגרת הרצאה שנתן במשרד הביטחון פנתה אליו אילנה, אחותו של הנאשם, וביקשה להתייעץ בעניין נחלה של המשפחה. מאוחר יותר פנתה אליו בבקשה שיערוך את צוואתו של אביה, הוא אביו של הנאשם. המתלונן סיפר שהגיע לבית אבות, בו שהה אביו המנוח של הנאשם, קיבל אישור רפואי בדבר מצבו הנפשי של המנוח ולפיו היה אותה עת צלול. לדבריו נודע לו לאחר מכן כי הנאשם הגיש התנגדות לצוואה. עוד סיפר כי העיד בביהמ"ש לענייני משפחה בכפר סבא ובסופו של דבר ניתן לדבריו צו קיום צוואה. העד אמר כי למרות שמונה במסגרת הצוואה להיות מנהל העיזבון, טיפל בסופו של דבר בעיזבון עו"ד אחר. העד המשיך וסיפר כי באחד הימים, מספר חודשים לפני שנשלחו אליו המסרונים, פגש את הנאשם בהיותו בנהיגה בצומת מרומזר בגבעתיים. לדבריו לא זיהה את הנאשם אשר הזדהה בפניו וטען בפניו כי עשה נגדו יד אחת ביחד עם אחיו.

6. לאחר שקיבל את המסרון התקשר לאחותו של הנאשם והבין כי קיים סכסוך ירושה קשה בין הנאשם לבין אחיו. עוד אמר העד כי אחותו של הנאשם מסרה לו טלפון של קצין משטרה החוקר בתיק. ב"כ הנאשם התנגד לעדות מפי השמועה. לדברי המתלונן לאחר שהתקשר אל קצין המשטרה, אמר לו קצין המשטרה כי הזהיר את הנאשם, לבל ישגר מסרונים נוספים. לדברי העד כשקיבל את המסרון ביום 16.11.14 ניגש לאותו קצין כי חש מאוים, בפרט היות וקישר את המסרון למפגש שהיה בינו לבין הנאשם בצומת המרומזר בגבעתיים. לשאלת עו"ד רובינשטיין השיב העד כי מעבר למסרונים לא התקשר אליו הנאשם טלפונית ולא איים עליו. העד אישר כי אביו המנוח של הנאשם הגיע למשרדו וכי לא היה מודע לאפשרות לפיה חמישה ימים קודם לכן הוגדר המנוח כבלתי צלול בדעתו. לדבריו שוחח עם אביו של הנאשם והתרשם כי הוא מבין את הנאמר וכי ברצונו לצוות את רכושו באופן שאינו שווה בין האחים. במהלך החקירה הנגדית ביקש המתלונן מב"כ הנאשם כי ישכנע את מרשו "לרדת" ממנו.

עדות של הנאשם

7. הנאשם העיד וסיפר כי בחודש אפריל 2005 היה אביו המנוח מאושפז ב"בית רבקה", במחלקה לטיפול נמרץ - מונשמים, וכי בצוואה שנערכה בחודש אפריל היה הנאשם אחד מהיורשים ואילו בצוואה מאוחרת, שנערכה בחודש יולי אותה שנה, נגרע שמו של הנאשם מרשימת היורשים של אביו המנוח. לדברי הנאשם המתלונן ערך את שתי הצוואות. הנאשם אישר כי התקיים דיון בביהמ"ש לענייני משפחה בשאלת תקפות הצוואה. לטענת הנאשם ביקש למסור בעניין תלונה במשטרה כנגד המתלונן ופנה למספר תחנות משטרה (7-8 כדבריו) ונשלח בכל פעם לתחנה אחרת, כך שתלונתו מעולם לא נחקרה. לשאלה מדוע שלח למתלונן את המסרונים השיב הנאשם: **"שלחתי לו את ההודעות במטרה אחת, שתיים בעצם, או שילך לאחים שלי וינער אותם, כי אני הייתי בתקופה שאמא שלי נפטרה ב 2002 ולקחתי את זה מאוד קשה חזרתי להיות אלכוהוליסט, אבא שלי אחרי שנה נפל במחלה, עבר ניתוח לב, קיבל אירוע מוחי והיה לא צלול. שלחתי לו מסרון שילך לאחים שלי שינער אותם ויגיד להם שאח שלהם לא צמח שינערו אותי, או שילך למשטרה ואז אני אפתח את הסיפור במשטרה"** (עמ' 13 שורה 1 ואילך לפרוטוקול). בהמשך אמר כי המתלונן **"הלך למשטרה יצא טמבל"** (עמ' 13 שורה 7 לפרוטוקול).

בחקירתו הנגדית אמר הנאשם לב"כ המאשימה כי ההליך בביהמ"ש לענייני משפחה טרם הסתיים. לשאלת ב"כ המאשימה השיב הנאשם כי לא התכוון לפגוע במתלונן אלא שלח **"מסרים מלחיצים"** (עמ' 13 שורה 29 לפרוטוקול) כלשונו על מנת שהמתלונן יפנה למשטרה. עוד אמר כי **"האיש לא יחזיק יותר עפרון ביד"** (עמ' 14 שורות 14-15 לפרוטוקול) וכי רצה **"שילך למשטרה. שזה ילחץ אותו. שיפחד וילך למשטרה"** (עמ' 14 שורה 17 לפרוטוקול). בהמשך אמר **"רציתי שירוצ למשטרה"** (עמ' 14 שורה 23 לפרוטוקול). לדברי הנאשם לא שטח את כל טענותיו בביהמ"ש לענייני משפחה שכן ביקש לבדוק בביה"ח בו היה מאושפז אביו המנוח, איך אפשרו לעוה"ד המתלונן להחתים את אביו המנוח על צוואה בהיותו מונשם. הנאשם אמר כי הוא הקרבן של המתלונן. לשאלה מדוע שלח מספר מסרונים למתלונן ולא הסתפק בהודעה אחת השיב הנאשם **"כי הוא לא הלך, כל פעם שלחתי לו יותר מלחץ"** (עמ' 16 שורה 30 לפרוטוקול).

סיכומי הצדדים בתמצית

8. ב"כ המאשימה ביקש לקבוע כי המסרונים מדברים בעד עצמם וכי די בדבריו של הנאשם אשר אמר שהתכוון

"להלחץ" את המתלונן כדי להוכיח כי התכוון להפחיד את המתלונן.

9. ב"כ הנאשם טען כי לאחר שהנאשם השתמש במילה "מלחץ" שאל אותו ב"כ התביעה האם להלחץ הכוונה היא להפחיד והנאשם השיב שרצה שהמתלונן ילך למשטרה. בנסיבות אלה לטעמו של ב"כ הנאשם לא הוכחה הכוונה הפלילית ויש לזכות את הנאשם ולו מחמת הספק.

דין והכרעה

10. הנאשם אינו כופר כי שלח את המסרונים כנטען בכתב האישום אלא שלדבריו עשה זאת על מנת שהמתלונן יפנה למשטרה והמשטרה תפתח בחקירה אודות הנסיבות בהן ערך המתלונן את צוואתו של אביו של הנאשם.

11. סעיף 192 לחוק העונשין קובע כי: **"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים."**

12. בפסקה 6 לפסק דין בע"פ 103/88 משה ליכטמן נגד מדינת ישראל, פד"י מג(3), התייחס כב' השופט גולדברג ליסוד העובדתי בעבירת האיומים וקבע **"הרכיב הראשון הוא האיום עצמו. זו התנהגות, בדרך כלל שהיא, העלולה לנטוע בלבו של אדם רגיל פחד או חרדה. המבחן לקיומו של רכיב זה הוא אובייקטיבי. המבחן לקיומו של איום הוא מידת ההשפעה שיכולה להיות לדברים על אדם רגיל, ולא לפי הרגשתו הסובייקטיבית של האדם."**

13. בפסקה 12 לפסק דין ברע"פ 04/2038 שמואל לם נגד מדינת ישראל (להלן: **"לם"**) קבעה כב' השופטת בייניש (כתוארה אז) כי: **"כדי לקבוע אם תוכן הביטוי עולה כדי איום, על בית המשפט לבחון "...אם יש דברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום" (פסק דין חמדני [4], בעמ' 415 וראו גם את האסמכתאות המובאות בפסק הדין בעמ' 416). יודגש כי בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת במנותק מן הנסיבות."**

14. קריאה של המסרונים אותם שלח הנאשם למתלונן לרבות המשפטים **"מוטי בניאן אם אתה מחכה שיעברו 10 שנות התיישנות אז שתדע גמד טיפש למי שינק בבית מנטליות של ערבי לא קיים אצלו בלקסיקון חוק התיישנות לנקמה יש סבלנות עד הקבר"** מלמדת כי הדברים עלולים היו לטעת בלבו של כל אדם רגיל, בנסיבותיו של המתלונן, פחד.

15. באשר ליסוד הנפשי הרי שעל התביעה להוכיח כי הנאשם ביצע את המעשה בכוונה להפחיד את המתלונן או להקניטו.

16. בפסקה 39 לפסק דין בעניין לם התייחסה השופטת בייניש (כתוארה אז) ליסוד הנפשי אותו על המאשימה להוכיח בעבירה של איומים באמרה כי: **"מסקנתנו כי יש להחיל את הלכת הצפיות על עבירת האיומים עולה בקנה אחד גם עם דברים שאמר בית משפט זה בפסקי הדין בעניין ליכטמן [1] ובעניין חמדני [4]. בפסק דין ליכטמן [1], בעמ' 386 ציין השופט ברק: "משמעותו של יסוד נפשי זה הינה, כי**

המאיים הציב לנגד עיניו את המטרה של הפחדה והקנטה, כלומר, כי שאיפתו - ולא המניע שדחפו לעשות המעשה - הייתה להשגתו של יעד זה... לדעתי, יסוד נפשי זה מתקיים במקום שלמאיים היתה מודעות, ברמה גבוהה של הסתברות, כי היעד של הפחדה או הקנטה יתממש עקב איומו, גם אם אין לו שאיפה לכך. אכן, מאיים אשר בשעת האיום מודע, ברמה גבוהה של הסתברות, לכך כי דבריו יפחידו את המאויים, פוגע בערכים מוגנים על-ידי העבירה של איומים - השלווה הנפשית, הביטחון וחירות הפרט - באותה מידה ממש כמו מאיים אשר העמיד לנגד עיניו את השאיפה לפגוע בערכים אלה".

17. הנאשם חזר על טענתו לפיה לא התכוון לפגוע כלל במתלון אלא רק "להלחץ" אותו כלשונו. על מנת ש"ירוח" למשטרה.

18. אין לטעמי דרך אחרת לפרש את הכוונה אלא באופן שהנאשם התכוון להפחיד את המתלון ובוודאי להקניטו. מכל מקום אין לי ספק שהייתה לנאשם מודעות ברמה גבוהה של הסתברות כי היעד של הפחדה או הקנטה יתממש עקב איומו. אף לו קיבלתי את טענתו של הנאשם לפיה המניע למעשיו של הנאשם היה להביא לפתיחה בחקירה הרי שאין בכך כדי לשלול את כוונתו של הנאשם להפחיד את המתלון ולכל הפחות להקניטו- עד כדי שיפנה למשטרה, אשר לוותה את המעשה.

19. לא מצאתי כל מקום לדון בטיעוניו של הנאשם, כנגד המתלון, במסגרת הכרעת הדין.

20. אשר על כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירת האיומים המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום כ"ו ניסן תשע"ו, 04/05/2016 במעמד הנוכחים.

תרצה שחם קינן , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. הנאשם הורשע בעבירה של איומים כמפורט בהכרעת הדין.

2. מדברי ב"כ הנאשם ניתן היה להבין כי התביעה היתה מוכנה לחזור בה מכתב האישום, אלא שהנאשם התעקש לנהל את המשפט משום שרצה להביא את דבריו, לפיהם נגרם לו עוול, בפני בית המשפט.

3. הנאשם יליד 1952, לחובתו 10 הרשעות קודמות כשהאחרונה בהם הינה מיום 17.11.10 בעבירות של איומים והטרדה באמצעות מתקן בזק, עבירות משנת 2007. בנסיבות אלה, עתירתה של ב"כ

המאשימה להטלת מאסר על תנאי נראית בעיניי ראויה.

4. אשר על כן אני גוזרת על הנאשם:

א. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור על עבירה של איומים.

ב. הנאשם ישלם קנס בסך 750 ₪, או 3 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 19.6.16.

ג. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 1,500 ₪, שלא יעבור על כל עבירת איומים במשך שנתיים. לא יחתום על ההתחייבות עד ליום 9.5.16, ייאסר הנאשם ל-3 ימים.

בנסיבות שהובאו בפניי, לא מצאתי לנכון לחייב את הנאשם בפיצוי המתלונן.

זכות ערעור לבית משפט המחוזי תוך 45 יום.

**ניתנה והודעה היום כ"ו ניסן תשע"ו,
04/05/2016 במעמד הנוכחים.
תרצה שחם קינן, שופטת**

פ